

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 442/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Alexander Kasatkin, LL.M., advokát, s. r. o., [REDAKČIA] [REDAKČIA], v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Alexander Kasatkin, LL.M., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, „*práva na ochranu rodinného života v zmysle čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na uloženie povinnosti iba na základe zákona podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky*“ uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 47 Em 5/2016-98 z 18. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDAKČIA] pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 47 Em 5/2016-98 z 18. januára 2017 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. O d k l a d á vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Bratislava II č. k. 47 Em 5/2016-98 z 18. januára 2017.

3. Sťažnosť [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), „*práva na ochranu rodinného života v zmysle čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy a práva na uloženie povinnosti iba na základe zákona podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy*“ uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 47 Em 5/2016-98 z 18. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako matka maloletej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „maloletá“), je v procesnom postavení povinnej v konaní o výkon rozhodnutia o úprave styku s maloletou. Otec maloletej, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], je v uvedenom konaní v procesnom postavení oprávneného. Predmetné konanie je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 47 Em 5/2016. Okresný súd napadnutým uznesením uložil sťažovateľke poriadkovú pokutu v sume 1 000 €.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 49 P 160/2015-306 z 5. mája 2016 bolo nariadené predbežné opatrenie, na základe ktorého bol otec maloletej oprávnený stretávať sa s maloletou každý utorok v čase od 15.30 h do 17.00 h, v priestoroch TERA VIVA vždy za asistencie psychoterapeuta, [REDAKOVANÉ], do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej s tým, že prvé štyri stretnutia otca s maloletým dieťaťom sa budú realizovať v prítomnosti psychológa a matky, ďalšie nasledujúce stretnutia len v prítomnosti

otca a psychológa, pričom matka bola povinná maloletú na styk s otcom riadne pripraviť a v určenom čase ju otcovi za prítomnosti psychológa odovzdať na mieste výkonu styku v priestoroch TERA VIVA, kde si maloletú v čase určenom po ukončení styku prevezme.

4. Dňa 20. júla 2016 podal otec maloletej návrh na výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí podľa § 370 a nasl. zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok, ktorým navrhol, aby súd začal s výkonom rozhodnutia – uznesenia č. k. 49 P 160/2015-306 z 5. mája 2016. Otec maloletej návrh odôvodnil tým, že matka nariadené predbežné opatrenie neplní, s maloletou sa stretnutí v TERA VIVA buď vôbec nezúčastňuje, alebo maloletú na tieto stretnutia nepripravuje.

5. Sťažovateľka sa k uvedenému návrhu na výkon rozhodnutia vyjadrila tak, že sa s ním nestotožňuje, pretože sa nevyhýba plneniu predbežného opatrenia. K veci tiež uviedla:

„V záujme Sťažovateľky je prvom rade zdravý a nerušený vývin maloletej dcéry a jej zdravotný stav. Sťažovateľka dlhodobo, počas celého konania poukazuje na skutočnosť, že dcéra nereaguje dobre na stretnutia s otcom bez toho, že by do toho ona ako matka akokoľvek zasahovala. Samotný súd uznal, že maloleté dieťa svojho otca odmieta, pričom však nie je však zrejmé z akého dôvodu. Sťažovateľka doložila do súdneho spisu správy z lekárskeho vyšetrení, z ktorých bolo zrejmé, prečo sa maloletá ■■■■■ stretnutí nezúčastnila. Zároveň Sťažovateľka založila do súdneho spisu prepis dvoch stretnutí v TERA VIVA s otcom, z ktorých jednoznačne vyplýva, že maloletá ■■■■■ od samého začiatku bez akejkoľvek aktivity tretej osoby má k otcovi odmietavý až panický postoj a i napriek niekoľkým pokusom odmieta kontakt s otcom. Sťažovateľka založila do súdneho spisu nahrávku zo stretnutia s otcom v parku Janka Kráľa, pričom v rámci tohto stretnutia bol zo strany matky jednoznačný záujem prehĺbiť vzťah maloletej k otcovi. Na tomto stretnutí sa dcéra od začiatku od otca odvracala, nemala záujem s ním komunikovať a akokoľvek sa hrať. V určitom momente začala vydávať zvuky ako chrčanie a vrešťanie smerom na otca s úmyslom vyjadriť svoj odmietavý postoj k danej situácii. Maloletá ■■■■■ sa následne rozutekala a chcela z miesta stretnutia utiecť. ...

Dovoľujeme si uviesť, že správanie sa Sťažovateľky vo vzťahu k nariadenému predbežnému opatreniu len rešpektovalo záujem maloletej dcéry a jej psychický a zdravotný stav. Sťažovateľka urobila maximum čo od nej v danej situácii možno vyžadovať. V rámci

možností zdravotného stavu dieťa nosila na stretnutia s otcom, pripravovala dieťa na tieto stretnutia a nijakým spôsobom nezasahovala do týchto stretnutí. Skutočnosť, že dcéra z vlastných vnútorných dôvodov odmieta svojho biologického otca nemôže zvrátiť správanie sa matky, od ktorej by sa očakávalo, že bude silou a nátlakom nútiť dcéru, aby konala tak, ako to vyžaduje otec. Poukazujeme na skutočnosť, že Sťažovateľka vždy a vopred informovala otca ako aj zariadenie TERA VIVA a súd, že v danom okamihu nie je možné správať sa podľa nariadeného predbežného oparenia, nakoľko v tom bránili objektívne skutočnosti nezávislé od vôle matky.

Zo všetkých lekárskejších správ a iných dokumentov, ktoré boli súdu predkladané, vyplýva fakt, že maloletá ■■■ si sama, pod vplyvom nejakých udalostí vytvorila voči otcovi blok a odmieta akúkoľvek jeho prítomnosť. Nie je možné od Sťažovateľky požadovať, aby za každú cenu vyhovelá želaniam otca, ak to nedovoľuje zdravotný a psychický stav maloletej ■■■. V tomto smere je správanie sa na základe súdneho príkazu imitované možnosťami, ktoré sú závislé od zdravotného a psychického stavu dieťaťa. Po všetkých stretnutiach, ktoré maloletá ■■■ absolvovala s otcom sa jej psychický stav zhoršil a trvalo značný čas, kým sa dieťa dostalo do svojho normálneho a pokojného stavu. Vzhľadom na to musela Sťažovateľka s dieťaťom po stretnutiach s otcom absolvovať vyšetrenia u odborného lekára, detského psychiatra za účelom čo možno najkratšieho návratu do pokojného stavu.

V záujme čo najkomplexnejšieho posúdenia všetkých okolností a rozhodujúcich skutočností sme navrhovali, aby súd v tejto súvislosti vyhodnotil všetky relevantné dôkazy a ak by to bolo potrebné, aby aj nariadil pred výkonom rozhodnutia pojednávanie a vypočul všetkých účastníkov konania a zodpovedné orgány. Zároveň sme žiadali, aby súd vyžiadal podrobné správy zo stretnutí od Úradu Komisárky pre deti, nakoľko sa niektorých stretnutí Komisárka pre deti pani Ing. Viera Tomanová, PhD. osobne zúčastnila, a aby sa tak objasnili skutočnosti, ktoré predchádzali správaniu sa maloletej ■■■ na stretnutiach s otcom.“

6. Zo strany okresného súdu bola sťažovateľke adresovaná výzva z 12. augusta 2016, v ktorej ju okresný súd vyzýval na dobrovoľné plnenie predbežného opatrenia a poučil ju o následkoch jeho neplnenia.

7. Sťažovateľka opakovane na okresný súd apelovala, že „vzhľadom na neustále sa zhoršujúci zdravotný a psychický stav maloletej [REDAKOVANÉ] po stretnutiach s otcom, a teda na skutočnosť, že maloletej [REDAKOVANÉ] stretávanie s otcom neprospieva, nariadené predbežné opatrenie nie je možné plniť tak, aby to bolo v záujme maloletého dieťaťa a jeho nerušeného vývinu. Všetky tieto okolnosti spôsobili, že uložená povinnosť nie je v záujme maloletej dcéry a pomery sa zmenili natoľko, že nariadené predbežné opatrenie je potrebné zrušiť v zmysle ust. § 363 CMP. Sťažovateľka, ako aj vyšetrojúci lekár, [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] žiadali o vykonanie znaleckého dokazovania, ktoré určí, či styk otca s maloletou je na prospech dieťaťa, čo je príčinou stavov, ktoré dieťa v prítomnosti otca nadobúda a či je nádej, že by pokračovanie v styku s otcom a hľadani vhodných nástrojov na budovanie a prehĺbovanie vzťahu otca a maloletej [REDAKOVANÉ] mohlo viesť k nerušenému a zdravému vzťahu otca a dcéry.“

8. Tiež poukázala na to, že pravidelne predkladá okresnému súdu lekárske správy, v ktorých lekári nateraz neodporúčajú styk otca s maloletou.

9. Napriek uvedeným skutočnostiam okresný súd uložil sťažovateľke napadnutým uznesením poriadkovú pokutu v sume 1 000 €.

10. Sťažovateľka zároveň vytkla, že okresný súd „mal podľa platnej právnej úpravy nariadiť výkon rozhodnutia uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie a až následne vykonávať mediačnú fázu prostredníctvom písomnej výzvy, resp. prostredníctvom úkonov smerujúcich k uskutočneniu výkonu rozhodnutia. Z ustanovení Civilného mimosporového poriadku jednoznačne vyplýva nevyhnutnosť nariadenia výkonu rozhodnutia. Porušovateľ teda vydal písomnú výzvu na dobrovoľné plnenie a uložil pokutu bez uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia, voči ktorému je prípustné odvolanie a možné celú situáciu ďalej riešiť.“. Podľa jej názoru zo strany okresného súdu nebol dodržaný ani postup v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých.

11. Sťažovateľka v závere sťažnosti uviedla, že po uskutočnení asistovaného styku maloletej s otcom 14. februára 2017 sa jej zdravotný stav výrazne zhoršil. Následne sa uskutočnilo psychiatrické vyšetrenie 16. februára 2017, na základe ktorého ošetrojúci lekár dôrazne žiadal o zastavenie pohovorov s maloletou a nestretávanie sa s otcom.

12. Sťažovateľka tiež poukázala na to, že „Dňa 21.02.2017 informovala [REDAKOVANÉ] ako odborný garant, pod dohľadom ktorej prebiehal asistovaný styk v TERA VIVA prostredníctvom mailu rodičov maloletej [REDAKOVANÉ], že požiadala o zrušenie uznesenia Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 5.5.2017 č.k. 49P/160/2015-306 v súvislosti s realizovaním asistovaných stretnutí na ich pracovisku z dôvodu snahy o rešpektovanie práva maloletej [REDAKOVANÉ] na dobrom vzťahu k oboj rodičom. Nariadené predbežné opatrenie v tejto veci nemôže plniť a neplní svoj účel, nakoľko stretávanie otca s maloletou [REDAKOVANÉ] je v rozpore s jej aktuálnym zdravotným stavom a v rozpore s jej záujmom.“

13. Navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. uznesením Okresného súdu Bratislava II č.k. 47Em/5/2016/98 zo dňa 18.01.2017 boli porušené práva Sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu rodinného života v zmysle článku 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na uloženie povinnosti iba na základe zákona podľa článku 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II, č.k. 47Em/5/2016/98 zo dňa 18.01.2017 sa zrušuje.

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

14. Písomným podaním doručeným ústavnému súdu 31. mája 2017 sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Uviedla, že rozhodnutie o dočasnom opatrení nebude v rozpore s dôležitým verejným záujmom a bude spĺňať aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej

republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

18. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Sťažovateľka je v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II. 1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

21. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie v danej časti, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie.

II. 2 K návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia

22. Pokiaľ ide o návrh sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu, ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

23. Po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu a dôvodov sťažnosti, berúc pritom do úvahy skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu je právoplatné a vykonateľné, a teda je ako také pohľadávkovým titulom na výkon rozhodnutia podľa § 9 ods. 1 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka

osvedčila existenciu predpokladov na zabezpečenie toho, aby sa prípadný výsledok konania pred ústavným súdom nezmaril v dôsledku núteného výkonu napadnutého uznesenia. Bez tohto dočasného opatrenia by totiž podľa názoru ústavného súdu mohlo dôjsť v prípade vyslovenia neústavnosti napadnutého uznesenia okresného súdu k vážnej ujme na strane sťažovateľky, ktorá by bola väčšia než ujma, ktorá by prípadne mohla vzniknúť okresnému súdu či iným osobám následkom odkladu vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Návrh sťažovateľky na rozhodnutie o dočasnom opatrení pritom nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.

24. Ústavný súd preto v súlade s citovaným § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

II. 3 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy

25. Sťažovateľka taktiež namietala porušenie „*práva na ochranu rodinného života v zmysle čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy*“. K tomu ústavný súd uvádza, že právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života je upravené v čl. 19 ods. 2 ústavy.

26. Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo je jedinečný zväzok medzi mužom a ženou. Slovenská republika manželstvo všestranne chráni a napomáha jeho dobru. Manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých.

27. Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

28. Článkom 41 ústavy sa manželstvu, rodičovstvu a rodine priznáva ochrana v rámci piateho oddielu druhej hlavy ústavy, ktorý má názov Hospodárske, sociálne a kultúrne práva. Ak by sa pri vymedzovaní obsahu práv priznaných podľa čl. 41 neprihliadlo na názov piateho oddielu druhej hlavy ústavy, medzi právom na ochranu pred neoprávneným

zasahovaním do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 a medzi ochranou manželstva, rodičovstva a rodiny podľa čl. 41 by nebol rozdiel. Ústavodarca však obe práva upravil v rozdielnych oddieloch ústavy preto, aby sa s oboma ustanoveniami ústavy spojil iný obsah, aby štát mal iné povinnosti pri zabezpečovaní práv, ktoré priznal oprávneným osobám (II. ÚS 47/97).

29. Článok 41 ústavy priznáva ochranu manželstva, rodičovstva a rodiny ako inštitútom. Táto ochrana sa poskytuje prostredníctvom početných právnych noriem rodinného, finančného alebo aj trestného práva [napr. § 13 zákona č. 94/1963 Zb. Zákon o rodine v znení neskorších predpisov, ktorý konštatuje, že manželstvo nemôže uzavrieť maloletý, § 15 písm. b) zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov, v ktorom sa konštatuje, že základ dane sa zníži o 9 000 Sk ročne na vyživované dieťa žijúce v spoločnej domácnosti s daňovníkom - fyzickou osobou a pod.], ktorých základom nie sú subjektívne práva, ale ktoré vychádzajú z materiálnej podstaty zmyslu a účelu manželstva i rodiny, ako sa tieto po stáročia rešpektujú v európskom kultúrnom priestore (II. ÚS 47/97).

30. Článkom 41 ods. 1 ústavy sa teda priznáva ochrana spoločenským inštitútom. Subjektom ochrany podľa tohto ustanovenia ústavy sú aj dve skupiny osôb, a to deti a mladiství. V článku 41 ods. 4 ústavy je upravené právo rodičov na starostlivosť o deti a ich výchovu, právo detí na rodičovskú výchovu a starostlivosť, a tiež možnosť obmedziť práva rodičov a odlúčiť maloleté deti od rodičov proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

31. Z uvedených skutočností vplýva nesprávnosť a nepresnosť označenia základného práva sťažovateľkou vo vzťahu k uvádzaným ustanoveniam čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy. Zároveň ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a právami podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy. Sťažovateľka svojou sťažnosťou namieta porušenie označených práv výlučne napadnutým uznesením okresného súdu, ktorého predmetom je uloženie poriadkovej pokuty, čo je procesný inštitút, hoci v súvislosti s výkonom rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa.

32. K uvedenému ústavný súd pripomína, že o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

33. Z týchto dôvodov ústavný súd v danej časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ako aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

II. 4 K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy

34. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu namietala aj porušenie „*práva na uloženie povinnosti iba na základe zákona podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy*“. Podľa uvedeného ustanovenia povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. V súvislosti s označeným článkom ústavy ústavný súd konštatuje, že predmetný článok ústavy neobsahuje žiadne základné práva alebo slobody, o ktorých by ústavný súd bol povolaný rozhodovať v rámci sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

35. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3 a 4 ústavy ústavný súd už uviedol, že tieto články ústavy sú vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a ako také majú charakter všeobecných ústavných princípov. Napriek tomu, že sú implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemajú charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, m. m. I. ÚS 518/2013).

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017